

DE MENSENMARKT

Donna Freitas

Vertaling: Mariella Manfré


Blossom
BOOKS

#Demensenmarkt

NUR285/W031701

© MMXVII Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXVII Donna Freitas

Originally published by Harper Teen, an imprint of HarperCollins Publishers, USA.

Published by arrangement with A.M. Heath Literary Agents.

Oorspronkelijke titel: *The Body Market*

Nederlandse vertaling: Mariella Manfré

Omslagontwerp: © 2017 Colin Anderson

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Het citaat van René Descartes op pagina 5 is afkomstig uit 'Meditaties over de eerste filosofie'.

Amsterdam/Meppel: uitgeverij Boom, 1998.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

blossombooks.nl

Bovendien krijg ik ook van de natuur te leren dat er rondom mijn lichaam een aantal andere lichamen bestaan, waarvan ik sommige moet opzoeken en andere vermijden. En uit het feit dat ik zeer verschillende kleuren, geluiden, reuken, smaken, warmte, hardheid en dergelijke ervaar, concludeer ik zeker terecht dat sommige [...] me bevallen en andere niet, [en] volgt heel zeker dat mijn lichaam, of liever ik als geheel voor zover ik uit lichaam en geest ben samengesteld, op een aantal prettige en onprettige manieren door de mij omringende lichamen kan worden beïnvloed.

René Descartes – *Meditaties*
Boom, Amsterdam, 1996

DEEL EEN

*Skye**Schone slaapsters*

IK DEED DE SJAAL OM MIJN HOOFD GOED.

Alleen mijn ogen waren zichtbaar.

Ik voegde me bij de stroom toeristen die naar binnen ging. Een grote luifel strekte zich boven ons uit en hield het bleke winterzonnetje tegen. De gepolijste marmeren vloer glansde en was zo schoon en nieuw dat hij zo glad was als ijs. Rechts van me verschenen meer mensen in de lobby van het hoge, glinsterende hotel met zijn zorgvuldig gesnoeide boompjes bij de ingang.

Overal om me heen klonken stemmen.

Ze spraken talen die ik niet begreep. Ik wou dat ik een app had waarmee ik kon vertalen wat ze zeiden, en vervolgens moest ik bijna lachen om die gedachte. Het leek een eeuwigheid geleden dat apps bij het leven van alledag hoorden. Een complete wereld veranderd van de wereld waarin ik me nu bevond. Letterlijk.

Ik concentreerde me op de man naast me, terwijl we voortschuifelden onder de luifel. Hij had de hand van een vrouw vast,

misschien zijn vrouw. Ze waren bijna even groot, allebei kleiner dan ik, hun haar pikzwart en springerig, schuine ogen. Ik luisterde aandachtig naar de geluiden die uit hun mond kwamen, hun accent, het ritme van hun woorden. Ondanks al mijn gamen en het opletten tijdens Echte Wereldgeschiedenis kon ik de betekenis niet thuisbrengen, maar met wat moeite kon ik wel de taal herkennen.

Ze spraken Japans.

Ik begon te luisteren naar de andere mensen die om me heen zwermde en die probeerden dichterbij het doel van onze aanwezigheid hier te komen. In iets van vijf minuten hoorde ik zeven verschillende talen. Eerst de jongemannen die Frans spraken, en daarna een grote groep die voorbijkwam en met elkaar fluisterde in het Chinees. Er was een lang blond stel dat vertrouwelijk Nederlands sprak met elkaar, en een ander dat hand in hand bijna schreeuwde in het Spaans. Ik hoorde flarden Italiaans, maar kon niet opmaken waar dat vandaan kwam, en hetzelfde gold voor een vrouwenstem die Duits sprak. En er gonsden nog meer talen, die ik niet helemaal kon plaatsen, door de lucht om me heen.

Mensen hadden zich speciaal voor deze gelegenheid aangekleed.

Veel van de vrouwen hadden een net mantelpakje gekozen, elegante naaldhakken aan hun voeten en een dure, dikke jas om zich heen getrokken als bescherming tegen de kou, en er bengelden juwelen aan hun oren. Maar er waren er ook een paar in een kleurrijke sari en nog meer met een sluier die alleen hun ogen vrijliet. De mannen leken van tevoren overleg te hebben gepleegd en droegen allemaal formele, zwarte pakken en strakke, wollen jassen.

De rijken der aarde hadden kosten noch moeite gespaard en waren van heinde en verre naar deze bijzondere gelegenheid gekomen. De brand en mijn ontsnapping van het feest op de openingnacht van de Mensenmarkt hadden zeker roet in het eten gegoooid van mijn zusters plannen, maar uiteindelijk had dat het onvermijdelijke alleen maar uitgesteld.

Doorgaan was het enige wat telde.

Daarom was ik hier.

Rain vond niet dat ik het moest doen, had er ruzie met me over gemaakt. Hij dacht dat het te gevaarlijk voor me was om hierheen te gaan gezien mijn band met deze plek en de oprichter ervan. Maar het was juist vanwege die band dat ik moest gaan. Rain stond op het moment trouwens niet boven aan mijn lijstje betrouwbare adviseurs. Hij had de waarheid over mijn zus achtergehouden en hij had gewoonweg gelogen over Lacy.

Hij had niet meer het recht mij te vertellen wat ik wel of niet moest doen.

De volledige omvang van de expositie bestond uit een kronkelig labirint dat zich uitstrekte over complete stratenblokken en steeds maar verder naar beneden liep, tot onder de grond. De toeristen stonden te popelen om te beginnen, opgewonden over het voorproefje dat ze was beloofd. De duurste items waren uitgesteld om te prikkelen en te verleiden, en de rest was opgeslagen in de ondergrondse grotten, lag daar klaar. Een complete stad vol handelswaar. We schuifelden samen verder, langzaam in de rij vooruitbewegend. Sommige mensen zaten met hun neus in een kaart, in een poging uit te vinden hoe ver we ons van de uitgestalde waar bevonden.

Eindelijk gingen we de hoek om.

Aan het einde van het pad had iemand een podium van glanzend wit marmer opgesteld. Een dubbele trap met dik rood tapijt erop leidde naar de topattractie. Mensen stonden in de met fluwelen koorden afgezette ruimte om het beter te kunnen zien. Ik sloot aan, en al snel namen tientallen andere toeristen hun plek achter me in. Zeker een half uur lang kronkelden we door de doolhof. Inmiddels kon ik het uiteinde van de lange glazen kist zien. Hij werd van binnenuit verlicht, zodat de kostbare inhoud extra opviel.

De twee toeristen voor me – een man en een vrouw die Chinees spraken – liepen opgewonden kletsend door. Ik zag ze om de kist cirkelen, fluisteren, dingen aanwijzen aan elkaar. Ze wierpen een blik achterom naar mij en knikten, vlak voordat ze tussen de fluwelen koorden door naar de uitgang verdwenen.

Toen was het mijn beurt.

Ik liep omhoog naar de kist en dwong mezelf lang en goed te kijken naar wat er voor me lag.

Wíé er lag.

Jude probeerde me te straffen voor mijn ontsnapping.

En daar was ze uitstekend in geslaagd.

Ik duwde mijn handen tegen het glas, ook al stond er een bordje met een waarschuwing dat niet te doen. Ik nam de lieflijke ledematen in me op, de elegante vingers die voor de gelegenheid roze nagellak hadden gekregen. De manier waarop de borstkas lichtjes op en neer ging, waardoor de gaasachtige stukken stof die het bovenste en het onderste deel van het lichaam bedekten een beetje bewogen. Roodgestifte lippen en vredig gesloten ogen. Lang blond

haar dat over het voorhoofd viel en langs de schouders en armen, gekruld en keurig gestyled om de schitterende glans goed uit te laten komen. De huid was glad en ongeschonden, nou ja, bijna.

Er zat een heel klein litteken onder de elleboog.

Maar dat moest je weten, anders zag je het niet.

Je moest het weten, anders keek je er niet eens naar.

Ik staarde naar het lichaam van Inara, mijn beste vriendin, die hier tentoongesteld lag, zodat de hele wereld haar kon zien.

Kon bewonderen. Kon benijden.

Kon begeren en kon kopen.

Trader had gefaald in zijn poging haar te helpen ontsnappen, en al snel zou Inara verkocht worden aan de hoogste bieder.

De Mensenmarkt was geopend.

2

Skye

De wil om te leven

IK BLEEF TE LANG HANGEN.

De mensen achter me begonnen te fluisteren en er klonk ongeduldig gesis op uit de wachtende menigte – body-toeristen werden ze genoemd. New Port City was de nieuwste en daarom populairste plek voor body-toerisme in de Echte Wereld, in navolging van Peking, Moskou, Parijs, Buenos Aires en wat kleinere, minder kosmopolitische steden. Ze konden er mooie woorden voor verzinnen wat ze wilden, maar iedereen wist wat er werkelijk gebeurde op deze markt.

Mensenhandel.

Ze hadden de verkoop opgedeeld in reeksen. Vanaf vandaag boden ze alleen de minst gewilde lichamen aan, die ze als de minst waardevolle reeks beschouwden, en langzamerhand zouden ze omhoogwerken naar de meer waardevolle lichamen, de mooiste, de knapste, de lichamen die het meest zouden opleveren. De body-toeristen moesten daarop wachten. Het was een manier om de

vraag op te drijven, had ik iemand horen zeggen.

‘Loop door,’ zei de bewaker tegen me. Hij klonk verveeld, immuun voor de uitstalling, zich nauwelijks bewust van de waardevolle handelswaar links van hem.

Maar ik liep niet door. Ik wilde Inara niet achterlaten.

Dat zij hier was, was helemaal mijn schuld.

Ik had hier moeten liggen, klonk het honend in mijn hoofd. Over twee weken zou de Mensenmarkt starten met de speciale veilingen voor de duurste koopwaar en dan zou Inara weg zijn, en snel ook.

De bewaker draaide zich om.

Ik voelde zijn ogen op me.

‘Loop door,’ zei hij weer, nu wat minder verveeld, wat dwingend.

Ik trok de sjaal strakker om mijn hoofd.

Ik haalde mijn hand van het glas en wierp nog een laatste blik op Inara. Toen daalde ik het podium af, over het dikke, zachte tapijt. Ik liep over de markt naar de uitgang en ik was er bijna, ik kon hem door de menigte heen zien, ik kon de naambordjes van de straten zien die zich buiten de marktmuren bevonden, toen iets me op mijn plaats deed stilstaan.

Iemand.

In een hoek rechtsachter op de markt lag een groepje lichamen, ook in glazen kisten, uitgesteld onder een lange rode banner die precies dezelfde kleur had als het tapijt. Op de banner stond:

LIJF & LEDEN
of lijf in delen!

Er stond een man onder met een nogal spottende glimlach op zijn gezicht. Zijn ogen lachten, maar op een manier waar ik de kriebels van kreeg, alsof hij trots was op het misselijke woordgrapje dat hij had bedacht om zijn koopwaar aan te prijzen.

Hij zag me kijken. 'Wil je het van dichtbij bekijken, liefje? Ik krijg hier sterk de indruk dat je geïnteresseerd bent.'

Ik slikte. Hij had gelijk.

Ik was geïnteresseerd.

En ik wilde van dichtbij kijken.

Eén lichaam in het bijzonder had mijn aandacht getrokken, en daar ging ik heen. Ik bestudeerde het gezicht, het haar, de mond.

Ik had me niet vergist.

Zij was het.

Mijn maag draaide om.

'Zij is een sterke,' zei de man. De opwinding over een mogelijke verkoop klonk door in zijn stem. 'Een van de eersten die zonder incidenten van de plugs werd gehaald. Ze is niet goedkoop, maar ik kan een mooi prijsje voor je maken.'

Ik voelde hem naast me, rook het zweet dat ondanks de kou uit hem kwam, en kon bijna horen hoe zijn hart harder begon te kloppen vanwege mijn interesse. Misschien was ik de eerste die geïnteresseerd leek. Dat hoopte ik maar. Ik voelde me zo machteloos. Ik was misselijk. Ik wist dat ik weg moest gaan, dat ik hier zo snel en zo ver mogelijk vandaan moest zien te komen, maar ik kon me op een of andere manier niet bewegen.

Uiteindelijk kreeg ik er een paar woorden uit. 'Als u deze voor me vast kunt houden tot ik terug ben, beloof ik u dat ik er meer voor zal geven dan u ooit voor mogelijk had gehouden.'

‘Vind je haar zo leuk? Op mij komt ze nogal gewoontjes over,’ zei hij binnensmonds.

Tijdens het gesprek was mijn blik geen moment van het meisje voor ons afgedwaald.

Sylvia.

Zij was het. Ik wist het zeker. Na al die tijd dat ik me had afgevraagd wat er met Sylvia was gebeurd, nadat haar lichaam was losgehaald voordat ze zelf had kunnen uitpluggen, was ze hier. Ik staarde naar haar lichaam dat hier lag, en voelde mijn hart in mijn schoenen zinken, terwijl ik bedacht hoe Zeera zich zou voelen als ik haar dit nieuws vertelde. Zou het een en al afschuw zijn of ook iets van opluchting, omdat ze nu in elk geval wist waar ze haar kon vinden?

Sylvia was tenminste nog in leven.

Sylvia was tenminste... in feite nog steeds Sylvia.

‘Wil je haar of niet?’ vroeg de verkoper. Hij begon ongeduldig te klinken.

Ik graaide in de zakken van mijn jas en haalde bijna al het geld eruit dat Rain me had gegeven. *Voor het geval je het nodig hebt*, had hij gezegd. We wisten allebei wat hij had bedoeld. Voor het geval ik een paar lichamen moest kopen. ‘Ik wil graag een aanbetaling op haar doen,’ zei ik tegen de man. Het geld lag opgestapeld op mijn uitgestrekte handen. Het was veel.

Hij staarde ernaar alsof hij zijn ogen niet kon geloven, alsof zijn dromen eindelijk uitkwamen. Maar toen herstelde hij zich en lukte het hem zijn blik los te rukken en mij weer aan te kijken. ‘Een aanbetaling?’

‘Ja,’ zei ik. ‘Ik kan haar nu niet meenemen. Ik moet wat dingen regelen.’

Hij begon al met zijn hoofd te schudden. 'Ik weet niet of...'

Ik graaide in mijn zakken, haalde de rest van het geld tevoorschijn en legde dat erbij op de stapel. 'Is dit genoeg om u te overtuigen?' Ik schoof het naar hem toe en hij pakte het aan. 'Ik heb nog veel meer, als u zich aan uw woord houdt.'

De man propte het geld in zijn jaszakken. 'Goed dan, dame, als dat is wat je graag wilt,' zei hij. Toen draaide hij zich om naar een stel dat stond te wachten tot hij met mij klaar was. Hij had dat spottende lachje weer op zijn gezicht. 'Wat kan ik vandaag voor u doen? Een nieuw paar longen nodig? Een lever misschien?'

'Ik kom haar snel ophalen,' zei ik, maar de man was al verdiept in zijn gesprek met zijn nieuwe klanten.

Er ging een rilling door me heen. Mijn hele lichaam trilde.

Mijn rechterhand ging omhoog en klemde zich om mijn hals.

Ik werd bekeken. Ik kon het voelen. Zonder me om te draaien ging ik ervandoor. Mijn hart klopte in mijn keel, ik kon niet wachten om de frisse winterlucht van de stad te voelen. Ik naderde de uitgang van de markt, waar gasten het nabijgelegen hotel in en uit stroomden, dicht tegen elkaar vanwege de kou. Opgewonden kletsten ze over hun dagje etalages kijken, al de glazen kisten die ze gingen zien, begluren, de lichamen die ze zouden bezichtigen en op waarde schatten. Pas toen ik de marktmuren voorbij was en het hotel niet meer boven me uit voelde torenen, kon ik weer ademen.

Het gerucht ging dat mijn zus zich had geïnstalleerd in het penthouse.

Stel je voor dat ze op dit moment voor haar raam stond en uitkeek over haar stad? Zou ze naar beneden kijken, precies naar de

plek waar ik nu stond? Zou ze haar bewakers weer op me afsturen?

Ik rechtte mijn schouders. Schudde dat naargeestige gevoel van me af.

Er keek niemand naar me.

Mijn zus niet. En niemand anders.

Ik beeldde me dingen in.

Ik ging op weg naar de rand van de stad waar Rains auto verstopt was, geparkeerd op de plek waar ik hem had achtergelaten. Ik begon na te denken over een plan om Inara en Sylvia daar weg te krijgen, en niet te vergeten alle anderen. Mijn hoofd gonsde van de ideeën, toen er opeens iets opkwam in mijn brein, als een klein knipperend rood waarschuwingslichtje.

Ik bleef staan en keek op.

Langzaam draaide ik mijn hoofd naar links, vervolgens naar rechts. Het gevoel dat iemand me bekeek was weer terug, maar toen stierf het weg.

Het rode licht verdween en alles werd rustig.

Ik liep haastig door tot mijn adem weer regelmatig was geworden. Eén keer stopte ik om me te oriënteren. Ik zocht de lucht af naar de bekende Water Tower, die zich aftekende boven New Port City en die de omringende oceaan weerspiegelde. Vandaag had hij een diep donkerblauwe gloed, die paste bij de donkere stemming van de zee in de winter. Toen ik mijn tempo wat opvoerde, voelde ik iets kouds en nats op mijn wang spatten. Ik bracht mijn hand omhoog naar mijn huid en mijn vingers werden ijskoud. Ik bestudeerde de lucht.

Sneeuw.

Mijn mond viel open.

Het sneeuwde.

Ik had eerder door de sneeuw gelopen, erdoor gerend, erin gespeeld, een sneeuwman gemaakt en een sneeuwvrouw. Een hele sneeuwfamilie in het park tegenover het Solohuis. Maar dat was in de Appwereld.

Deze sneeuw was echt.

Daar had ik maar één herinnering aan, van toen ik een kind was. Mijn moeder had me naar het raam geroepen om te kijken naar het winterse wonderland dat die nacht buiten was ontstaan terwijl wij sliepen. Ze had me bij de hand gepakt en me meegenomen in die witte wereld. Lachend hadden we de sneeuw opgescheept met onze armen.

Mijn moeder.

Waar was ze nu? Ik haalde diep adem en blies uit. Toen hield ik mijn hand voor me en keek naar elke individuele vlok die op mijn handpalm terechtkwam en tot water smolt.

Eén seconde, één prachtig moment, voelde ik de schoonheid en magie die eigenlijk alleen mogelijk leken in de Echte Wereld. Ironisch, want de Appwereld komt juist voort uit enorm veel technologische verbeeldingskracht, ontworpen om ervoor te zorgen dat je je nooit verveelt en nooit een gebrek hebt aan nieuwe, spannende dingen om te bekijken, mee te spelen, van te genieten. Maar de kwetsbaarheid van de Echte Wereld won het altijd van het nagemaakte, het gecodeerde, het virtuele. Dat had ik al snel geleerd. De kwetsbaarheid zelf, het willekeurige bestaan van elk ding, hoe klein ook, was wat deze wereld zo mooi maakte. Ik moest denken aan de Sneeuwstorm-app die Inara en ik hadden gedownload toen we klein waren. We hadden warme chocolademelk gedronken bij

een warm haardvuur, terwijl we keken naar de sneeuw die de stad wazig maakte. De herinneringen overvielen me en schoven alle andere gedachten opzij.

Mijn schouders zakten in.

Vandaag zou Inara de sneeuw niet bewonderen. En Sylvia ook niet.

De sneeuwval werd heviger.

Er lag al een dunne, witte deken op de grond.

Ik liep weer verder, terwijl de sneeuwvlokken om me heen dwarrelden. De anderen zouden zich zorgen maken dat ik nog niet terug was. Adam, de hoeder en Rain – vooral Rain. Maar sinds ik achter zijn leugens was gekomen, sinds ik de waarheid over mijn zus had ontdekt, die afschuwelijke avond van het bal had meegeemaakt, leek ik me nergens meer thuis te voelen, kon ik nergens aarden. Nu concentreerde ik me op de sneeuw. Ik stopte mijn sombere gedachten weg, terwijl de sneeuw steeds harder naar beneden viel en het gebruikelijke rumoer van de stad dempte. Ik voelde me erdoor beschermd, verborgen.

Toen brak er een geluid door de stilte en de schoonheid, een hard, diep gebrul.

Was dat... een motor?

Ja. Er reed een motor door de straat, hard. Hij stopte op de hoek en de motor sloeg af. In een stad waar bijna geen auto's waren, waar de auto van Rain een kostbare, excentrieke luxe was, was het vreemd om een motor te zien. Ik kon mijn blik er niet van afhouden – en ook niet van de jongen die erop zat. Golven van woede straalden van zijn lichaam af, en zijn mond stond strak en nors. Hij had een dik, zwartleren jack aan en zwarte handschoenen.

De sneeuwvlokken spatten op zijn mouwen en gleden langs zijn zwarte broek en zware, zwarte laarzen. Zijn ogen waren verborgen achter een donkere zonnebril, hoewel de zon niet meer scheen. Hij had een zwart-wit geblokte sjaal om zijn nek, die over zijn kin getrokken was. Ondanks het weer leek de jongen het niet koud te hebben, terwijl hij nogal onbeschermd in de winterse kou rondreed.

‘Hallo,’ zei hij.

Hoewel er verder niemand in de buurt was, keek ik toch achter me om te zien of zijn begroeting voor iemand anders was bedoeld.

Maar we waren alleen.

‘Jij, ja,’ zei hij. Zijn stem was net zo grimmig als zijn gezicht.

‘Hallo,’ reageerde ik onzeker.

Hij stapte van zijn motor af, duwde met zijn voet de standaard naar beneden en liep naar me toe. Hij stopte pas toen hij vlak voor me stond, op nog geen halve meter. Het waarschuwingslichtje in mijn hoofd flitste als een bezetene, felrood, met de opdracht te rennen, rennen, nú rennen, maar ik bewoog me niet. Ik keek zelfs niet van hem weg.

Wat was er mis met me?

Wat was er met mijn instinct tot zelfbehoud aan de hand?

Was dat in slaap gesust of zelfs verdoofd? Het had wat lui geleken de afgelopen maanden, te zwak om nuttig te zijn. Of was er iets anders aan de hand – was er iets aan deze jongen wat me niet toestond te vertrekken?

Hij deed zijn zonnebril af en voor het eerst zag ik zijn ogen. Ze waren donker en vreemd, waakzaam maar leeg, en omrand door lange wimpers. Hij kneep ze samen. ‘Ik weet wie je bent,’ zei hij.

‘En?’ Ik probeerde net zo onverstoorbaar te klinken als hij. ‘Wie ben ik dan?’

Hij stak zijn hand uit, alsof we net aan elkaar waren voorgesteld op een feestje en hij beleefd wilde doen. ‘Jij bent het meest gezochte meisje in heel New Port City.’ De rechterkant van zijn mond krulde omhoog tot een dreigend glimlachje. ‘En ik ben een premiejager die mazzel heeft.’

Er viel een pauze tussen die woorden en wat er vervolgens gebeurde. Een moment dat lang genoeg was om de angst binnen in me als een bom te laten barsten, maar niet lang genoeg om gered te worden door mijn game-instincten. Uiteindelijk staken die de kop op en ik stond op het punt weg te rennen, terwijl mijn brein automatisch de afstand berekende tot aan het donkere steegje verderop, maar ik was te laat.

Ik voelde zijn handen op me.

Ze waren sterk. Hij was sterk – sterker dan hij eruitzag.

‘Maak je geen zorgen, Skye,’ fluisterde hij. ‘Ik zal je geen pijn doen. Dat beloof ik.’ Toen pakte hij me bij mijn middel en trok me zijn motor op, alsof ik niks woog. Voor ik ook maar kon schreeuwen, had hij mijn polsen geboeid zodat mijn armen om zijn taille lagen, mijn lichaam tegen zijn rug geperst. Er klonk een luid gebrul en opeens reden we.

Nee, we vlogen.

Mijn sjaal werd van mijn hoofd geblazen en zweefde de lucht in, meegevoerd door de wind. Het was snijdend koud, de sneeuw voelde als mini-mesjes tegen mijn huid. Ik merkte dat ik de jongen steviger vastgreep, en ik duwde mijn blote wang tegen het koude leer van zijn jack.

Als ik dat niet deed, zou ik eraf vallen, en ik wilde eerlijk gezegd niet dood.

Ik wil niet dood.

Ik wil níét dood.

Die woorden werden keer op keer herhaald in mijn hoofd, terwijl we door de stad raceten, en mijn ogen traanden vanwege de van alle kanten beukende storm en gure wind.

Toen we een brug over gingen en de sneeuw even wat minder werd, maakte ik daar gebruik van door over de schouder van de jongen te gluren. Ik bestudeerde zijn gezicht, dat werd gereflecteerd in het spiegeltje van de motor. Zijn ogen zaten weer verborgen achter de zonnebril, zijn mond was een strakke, uitdrukingsloze streep, alsof hij net bij een winkel was gestopt en een onschuldig vrachtje bij zich had. Maar door me te ontvoeren, me te bedreigen, had deze jongen me zojuist teruggehaald uit het dodenrijk. De afgelopen maanden had ik een slaapwandeland bestaan geleid. Buiten het feit dat ik Inara wilde zien, wilde redden, uit liefde en uit schuldgevoel, was ik stuurloos geweest. Van dag tot dag dwalend, slap en zonder wilskracht.

Nu niet meer.

Ik wilde léven.

Ik zóú leven.

Voor het eerst in tijden vóélde ik iets.

Op dat moment bewoog de jongen, maar een klein beetje, zijn kin verschoof iets. Zijn mond was nog steeds een ferme, dunne streep, maar ik zag dat hij ook naar mij keek, via de spiegel, en dat hij dat met belangstelling deed.

Met een nieuwsgierigheid die leek op die van mij.

Heel even was ik verdrietig.

Ik weet niet precies hoe of waarom, of het mijn game-instincten waren die me waarschuwden dat er iets aan de hand was, maar ik wist dat deze jongen belangrijk zou zijn voor wat ons verder ook te wachten stond in deze wereld, en voor mijn rol daarin.

En het verdriet, nou, dat was vanwege hem.

Ik had eerder mensen gedood en ik zou het weer doen.

Als mijn leven gevaar liep, zou ik het zonder aarzelen doen.

‘Hou je vast!’ riep hij boven het gebrul van de motor en de wind uit.

Dus dat deed ik. Ik begroef mijn gezicht weer in het soepele koude leer van zijn jack en zette mijn gedachten uit. Dat was makkelijker. Voor nu.